

๓๕

“บุญ” ส่งถึงกันได้

เมื่อเราทำบุญ แล้วอุทิศส่วนกุศลไปให้หมู่ญาติที่ละโลกไปแล้ว
หมู่ญาติเขาก็จะอนุโมทนาสาธุการ เมื่ออนุโมทนาสาธุการแล้ว

จากทุกข์มาก ก็ทุกข์น้อย

ทุกข์น้อย ก็พ้นทุกข์

สุขน้อย ก็สุขมาก

สุขมากแล้ว ก็มากเพิ่มขึ้นไปเรื่อย ๆ

ญาติที่ละโลกไปแล้วเมื่อพ้นทุกข์และมีสุขด้วยบุญที่เราอุทิศไปให้
เขาจะอนุโมทนาขอบคุณด้วยความซาบซึ้งที่พ้นจากทุกข์

พวกที่พ้นจากอบาย ก็จะได้ใจมากเป็นพิเศษ จะถึงโลดใจตื่นเต้น
อย่างออกนอกหน้า

ที่เขาอยู่ในสุคติภพ ก็จะมีอาการปลื้มใจ อย่างสงบเสงี่ยม
แต่สง่างาม อาการก็จะแตกต่างกันไป

ส่วนผู้ที่ยังต้องเสวยวิบากเป็นสัตว์เดรัจฉานอยู่ ก็ต้องรอกคอย
จิ้งหะ แต่ก็ได้ลดหย่อนกระแสวิบากกรรมวิบัติปาศักดิ์สิทธิ์ จาก
ที่จะต้องใช้งานมากชาติ ก็ลดหย่อนกันลงมา เพราะฉะนั้นบุญจึง
เป็นทุกสิ่งในโลก

ผู้รับที่อยู่ในปรโลก
มีความปรารถนาบุญอย่างยิ่ง
เพราะบุญเป็นทุกสิ่งในปรโลก

เนื่องจากชีวิตในปรโลก ไม่มีการทำกิจแบบมนุษย์ ไม่ต้องทำมา
หากิน ไม่มีการค้าขาย ไม่มีการทำไร่ ทำนา ทำสวน เป็นอยู่ได้ด้วยบุญ
และบาปที่กระทำไว้ตอนเป็นมนุษย์ เมื่อผู้มีชีวิตอยู่อุทิศส่วนกุศลไปให้
มันก็ตรงกับที่ผู้รับปรารถนา และก็ใช้ได้จริงด้วย

และเนื่องจากเขาได้ไปเห็นผลแห่งการกระทำแล้ว เขาจะตั้งจิต
อธิษฐานให้เราสั่งสมแต่กุศลธรรมตลอดชีวิต ให้เราเป็นผู้ไม่ประมาทใน
การสั่งสมบุญ ไม่ให้มีความตระหนี่ ให้ทำทาน ไม่หวงแหนทรัพย์ที่ได้
มา แล้วอำนวยการให้เราเจริญรุ่งเรืองในการประกอบสัมมาอาชีพะ
ให้อยู่เย็นเป็นสุข ต่างก็มีความปรารถนาดีซึ่งกันและกันอย่างนี้

๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

